

Quan tâm

Mahatma Gandhi (1869–1948), anh hùng dân tộc Ấn Độ, chỉ đạo cuộc kháng chiến chống chế độ thực dân của Đế quốc Anh bằng chủ thuyết bất bạo động, giành độc lập cho Ấn Độ. Ông có để lại một mẫu chuyện nhỏ:

Trong một chuyến đi bằng xe lửa, khi xe lửa bắt đầu chuyển bánh. Gandhi vì tất bật với bao bận rộn, nên lúc ấy mới chịu nhảy vội lên tàu. Một chiếc giày của ông rơi xuống mặt đường. Gandhi không thể nhảy xuống để nhặt nó trong khi tàu đang chạy càng lúc càng nhanh. Trước sự sững sờ của mọi người, Gandhi đã tháo luôn chiếc giày còn lại ném về phía chiếc giày kia.

Hành khách trên tàu lấy làm lạ về hành động kỳ quặc của ông. Gandhi mỉm cười giải thích:

- Nếu có một người nghèo nào lượm được chiếc thứ nhất, người ấy có thể gặp thấy chiếc thứ hai và sẽ xài được nguyên đôi giày của tôi.

Chuyện trên gợi vài ý: - người thực tâm bác ái không lúc nào ngừng quan tâm đến kẻ nghèo - lòng bác ái luôn cho ta phán đoán chính xác và hành động khôn ngoan,

Khi thực tâm bác ái, ngay cả lúc nghèo, lúc gặp xui, lúc bị mất mát thua lỗ... người ta cũng vẫn quan tâm đến người nghèo mà không đợi đến lúc trở thành đại gia, siêu sao... vì bác ái không do những hành động to tát hay vật phẩm chất núi, mà do sự quan tâm đến người nghèo ẩn sâu thường xuyên trong tim. Chẳng phải chỉ kẻ nghèo, người bác ái thực tâm luôn sống với sự quan tâm đến người khác xung quanh, giống như đó là trách nhiệm của mình.

Những tưởng phán đoán chính xác và hành động khôn ngoan phải do đầu óc thông tuệ, nhân cách lỗi lạc... ngờ đâu, chỉ do sự quan tâm đến người nghèo và người khác. Tại sao? – Vì bác ái là bộ hình luật duy nhất được dùng trong cuộc Chung thẩm vào ngày tận thế ở Cực Đại Vương Quốc: Nước Trời.

Khi thường xuyên quan tâm đến người nghèo và người khác xung quanh (bác ái), ta có nhiều việc để làm –tất bật như Gandhi-, ta có nhiều thứ để cho –một chiếc giày thừa mà Gandhi cũng cho được-, mọi lúc đều có thể cho –ngay cả lúc xui rủi, mất mát mà Gandhi còn cho được-. Một loại thước để tự đo lòng bác ái của mình: đó là khi ta còn đặt ra nhiều câu hỏi như “*phải bác ái thế nào?*”, “*tiền đâu mà bác ái?*”, “*đi đâu để làm việc bác ái?*”... nghĩa là ta chưa bác ái, vì mỗi người có (nhận biết) người nghèo và người xung quanh... theo cách riêng –theo tâm thế- của mình.

Bác ái do quan tâm; quan tâm làm ta nên công bình (chưa công bình thì đừng nói đến bác ái), ngay thẳng, hiền dịu, khiêm nhu tự lúc nào chẳng hay biết mà sao phong cách bỗng hòa nhã, ít nói, kính trọng mọi người cách “*chân chỉ hạt bột*”...